

58. A když se lidstvo zeptá ...

Jest velmi podivné toto pozemské lidstvo. Leží jako těžkopádná, nehybná a líná masa ve stvoření. *Lidstvo*, které mělo být nejčilejší, nejpohyblivější, nejkrásnější a nejsvětější, kdyby správně využilo schopností, jež mu byly milostivě ponechány.

Zatím však zatěžuje vše jako olovo. Je temné, kalné, vždy připraveno nenávislně se vrhnout a otrávit vše, co se chce pozvednout nad jeho průměr. Světlu nepřátelské lidstvo číhá kolem cest, aby mohlo pošpinit všechno, co nechce jít jím vybudovanými cestami, vedoucími do propasti, do věčné zkázy.

Lidé stojí *stranou* od Pána, poněvadž chtěli být sami pány na zemi! A přesto berou nyní jméno Boží do svých úst mnohem víc než jindy, aby ho používali ke svým vlastním záměrům, nesouce je před sebou jako štít, aby tím dokazovali své čisté chtění.

Jejich nitro však nemá s takto ukazovaným štítem nic společného, neboť jejich duše jsou naplněny *nedůvěrou* ze strachu, že by jim mohl někdo upírat to, čeho se sami domáhají: pozemskou moc a pozemský vliv.

A tato nedůvěra kalí *každé* čisté chtění, snižuje, páše bezpráví, fanatizuje a zvyšuje samo *zneužívání* svatého jména „Bůh!“

A na to se nikdo nezeptá! Lidé se vůbec neptají na něco, co by jim opravdu prospělo a nač by se ptát *měli*. Tážou se vždy jen po tom, co se jim hodí do *jejich* myšlení! Protože nitro celého lidstva jest dnes naplněno jenom *nedůvěrou*, tu musí i v každé otázce ležeti skryta *nedůvěra* jako následek stavu duše, která jest zkřivena a zkažena až do samého základu.

Co si člověk myslí o spolubližním, to *čerpá ze sebe* a předpokládá totéž *u sebe*! Opravdu *dobry* člověk bude prvně hledati u jiného vždy jen *dobro*, kdežto špatný člověk může samozřejmě o svých spolubližních předpokládati jen *špatné*, zvláště v takových věcech, kterým sám dosud nemůže rozumět.

Špatný člověk bude všechno, čemu ještě nerozumí, chápati u jiných jako špatnost, protože to sám podle sebe nemůže vůbec jinak očekávat.

U dobrého člověka jest tomu právě *naopak*. Dívá se na vše nejprve podle *svého* způsobu, který jest *dobry*.

Špatný člověk nevěří v dobré chtění, nemůže je vzíti za základ, poněvadž toho není sám schopen. Nezištný skutek zahrne do říše pohádek, nebo jej bude mít za lež, poněvadž jest mu cizí a nepochopitelný.

Jen *dobry* může tomu věřit, poněvadž on sám jest schopen jednat podobně.

A tak je úsudek člověka o jeho spolubližních vždy jen v zrcadle odraženým obrazem jeho vlastních způsobů, které tím zcela jasně ukazuje.

Lidé, kteří o svých spolubližních špatně mluví a rozšiřují špatnosti, *musí být sami v sobě špatní*, jinak by nemohli dělat něco podobného! To jest *zákon* stvoření, zachvívající se ve *stejnorodosti*. Tím také donutila všemoudrost vašeho Stvořitele každého člověka veřejně nésti před sebou zrcadlo, ve kterém klidný pozorovatel zřetelně poznává jeho vlastní vnitřní život. Tohoto zákona v jeho veliké

jednoduchosti působení, vycházejícího ze Světla jako pomoc, nebylo dostatečně dbáno, protože člověk se dosud nikdy nenamáhal odůvodnit důslednost Božích zákonů ve stvoření.

Člověk na své pozemské cestě usiluje vždy jen o to, aby rychle nabyl pozemských statků pro tak zvané zpříjemnění pozemského života, jež však ve skutečnosti přináší jen povrchnost a tím duchovní úpadek. Svádí jen k líné pohodlnosti a nepřináší nikdy vzestup.

Při tom se člověk štve, nedbaje doby, milostivě mu povolené, nehledě vpravo ani vlevo, jen aby dosáhl *pozemského cíle*. Proto se nenaučí ničemu ze stvoření, jež ho obklopuje a ve kterém smí žít a přiměřeně působit.

Jinak by byl dávno poznal tento zákon, který mu vždycky zřetelně ukazuje bližního tak, jakým *opravdu* jest. A takovéto pomáhající poznatky přinesly by mu na jeho pozemské cestě mnohem více, než jeho chvat, ušetřily by mu mnoho bolestí a zklamání a tím by všechno na zemi muselo vypadat jinak než dnes!

Lidé, poznávejte konečně Boží zákony ve stvoření a bude vám pomoheno!

Ale museli byste se *namáhat* a vzdát se požadování, jemuž jste si přivykli působením své Bohu nepřátelské domýšlivosti! Pak by nevládla *nedůvěra* mezi všemi lidmi jako dnes a její biče by nesvištěly nad vámi! Nedůvěra však jest jen ovoce duchovní lenosti. Kdyby byl váš duch hybný tak, jak to Boží vůle od vás požaduje, a kdybyste na místo ducha nepostavili k zemi připoutaný rozum, jenž smí zůstat jen nástrojem vašeho ducha, nikdy by si nedůvěra nemohla získat na zemi takového místa, které dnes zaujímá. –

Nedůvěra jest nyní nejhorším plodem falešného chtění a falešných cest tohoto lidstva. Nedůvěra sviští karabáčem jako poslední důsledek vašeho luciferského trabantství. Nedůvěra hnízdí všude, kamkoliv se podíváte. Nejenom ve státech a církvích, v obchodě nebo v provozu, nýbrž i v nejnějnějším rodinném kruhu, u svatého krbu manželství.

I tam, kde jsou jen *dva* pospolu. Nenávist syčí mezi vámi! Vyrostla z vás, s odpornou chtivostí množí se kolem vás a zmocňuje se vás. Hluboce zarývá své drápy do vašich duší a žene vás k tomu, abyste se navzájem rozervali!

A bude to také tato nedůvěra, která jako nejstrašnější, vámi samými způsobené soužení mnohé z lidí, ba jejich větší část, strhne svým pádem do hrůzy rozkladu, do věčné smrti!

Blesk Světla smrtelně ji zasáhne, ale ve smrtelném zápase vás nepustí a miliony jejich drápů drží pevně. Ve smrtelné křeči zatnou se ještě hlouběji, aby duše, jimi zasažené, nemohly se již vyprostit. Leda, že by *samy* v zoufalství ještě jedenkrát rozvinuly velikou sílu, aby se v tisícerych bolestech v posledním okamžiku vytrhly a osvobodily. Toto vytrhnutí vyžaduje však neslýchaného vypětí vůle a způsobí vašim duším hluboké rány!

Nemnozí z tohoto lidstva budou ještě schopni vyvinout tuto sílu a ostatní se budou strachovati těžkých ran a bolestí, podmiňujících odtržení.

A tak utonou v líné nečinnosti, klesnou do bezedna, do věčné noci, kde je očekávají *tisíckrát větší* strasti, než by byly bolesti, způsobené dobrovolným odtržením. – Pak je nakonec přece pozdě! Na křižovatce, před kterou je milost Boží ještě *jedenkrát* postavila, hověli této nedůvěře.

Lenost jejich ducha přivedla nyní lidstvo ke konečnému pádu odporným, lidstva nedůstojným a Světlu nepřátelským plodem: nedůvěrou!

V tom jest zákon: *oni sami* nejsou již schopni přijmout poslední milost Boží! A všichni *duchovně líní* lidé, kteří propadli soudu jako neschopní, budou se ptát:

„Jak může Abdrushin – Imanuel dokázat, že jest Synem Člověka?“ Jen duchovně *líní* se budou takto nebo podobně tázat, ti, kteří se sami nechtějí namáhat pro svou spásu. Vládne jimi přece nedůvěra! Jsou jí zotročeni bez naděje na záchranu. Nedokážou již ani bádati ve *Slově* s opravdovou hybností ducha, ne jen rozumu. K tomu je již jejich duch příliš mdlý. Duchovně línému však Slovo života, živoucí Slovo, *vyžadující k přijetí také život* podle neochvějných zákonů Božích, nemůže nic dát a nedá! Neboť ten, kdo opravdově v něm nehledá hodnoty, ten v něm nic nenalezne. *Kdo však hledá, nalezne!*

Poselství obsahuje a dává vše. Lidskému duchu je nevyčerpatelné. Nejprostší člověk, tak jako nejvýznamnější učenec, může v něm nalézt to, co hledá. Není ničeho ve stvoření, co by nenalezl a nepoznal v Poselství, jakmile je schopen přijmout jeho hodnotu.

I to nejvyšší dosavadní lidské vědění může se ještě rozšířiti, aniž by narazilo na hranice. Lidský duch musí nejprve v něm opravdově a pokorně hledat, připraven k vděčnému přijetí. Domýšlivost přece zavírá duchu, který se chce donutiti k hledání, cestu jakékoliv možnosti přijetí. –

A přece doba není již tak vzdálena, kdy netušené poklady ze slov Poselství budou jásavě zprostředkovány lidskými duchy *všech* tříd naslouchajícímu lidstvu. A dají vám vždy něco nového, pro každou oblast *skutečného* vědění, pro duši i tělo a také pro vaše myšlení a konání zde na této zemi.

Do té doby se však musí *líní* duchem oddělit od čilých, budou odděleni sami sebou, aby budoucně nemohli zdržovat nebo másti to, co je podle vůle Boží.

Kdo četl opravdově a bez domýšlivosti Slovo mého Poselství, kdo jest tedy pravdivě hledajícím, ten v něm nalezne také každý poznatek pro sebe sama a neptá se víc: „Jak chce Imanuel dokázat, že jest Synem Člověka!“ –

Je to vůle Boží, že se lidský duch *probudí* ze spánku a lenosti, kterou si sám vnutil a jež ho zaváděla od Světla a nechala ho padnout do temnot.

Jest to jedině vina *lidstva!* Kdyby se bylo lehkověrně nevzdálilo od spojení se Světlem, neodloučilo se ve svévolném setrvávání a domýšlivosti směšného chtění rozuměti všemu lépe, neměl by nikdo potíže v poznání toho, který jest seslán Světlem.

Ale takto jsou to opět jen nemnozí ze zakaleného vývojového děje veškerého pozemského lidstva, kteří skutečně poznali Vyslance Světla a tím ho také i uznali.

To je chyba lidstva a nikoliv Světla! A toto lidstvo požaduje nyní od Světla, aby kvůli *jeho* chybám změnilo pravěčné zákony, aby mohlo, jsouc zapleteno v chybách, pohodlně poznávat, kdo jest Vyslancem Světla a nemuselo se o to teprve namáhat!

Jakou *osobivost* skrývá tato otázka vůči Bohu, toho si nejsou již v lenosti svého ducha vůbec vědomi.

Jen je nechte jíti dále cestou, vedoucí je do záhuby! Nechtějí jinak! Odvráťte se od takto se tázajících a vzpomeňte si:

Tak přistoupili kdysi také k Ježíši, když už ho přibili na kříž, požadující od něho: „Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám a sestup s kříže!“

Měl jim tedy ještě jedenkrát dokázat, že jest Synem Božím. Avšak jiní lidé by požadovali vždy znovu a znovu nové důkazy, aby mohli uvěřit v jeho poslání, nebo býti o něm přesvědčeni. Přání by se pak byla tisícírovnobně stupňovala a nakonec přese všechno by se byl nikdo nevzchopil skutečně tomu uvěřit.

Znáte přece dostatečně lidi, abyste to sami také věděli. Na *slova*, která Ježíš vyslovil a jimž učil, chtěli myslet až ve druhé řadě. Teprve pak se chtěli namáhat, když by se jim bylo před tím dostalo jiných důkazů. Aby se *sám* namáhal, k tomu se odhodlává člověk až *naposledy*. Odkládá to, aby to nikdy neudělal, poněvadž dobrovolně se to u něho nikdy nestane.

V tom spočívá slabost, jež mu nyní přináší smrt! Neboť na *tomto* bodě nastupuje nyní soud.

Pravím vám: Živé Slovo, Poselství, které jsem přinesl, *jest* takový důkaz, že nemůže být pro lidské duchy ničeho lepšího, přesvědčivějšího!

A kdo v opravdovém hledání jedenkrát pozná Slovo, ten *jest* také bez jakékoliv pomoci dokonale přesvědčen! *Jenom* to jej může také zachránit, pomoci mu, aby mohl usilovati vzhůru do Božích světých zahrad věčného života radostným tvořením podle vůle Boží.

Nic jiného! Jen ten, kdo pozná *Slovo* a učiní ho skutečně svým vlastnictvím, tedy podle něj také skutečně *žije*, ten bude zachráněn od věčné smrti. Ale takový člověk se také neptá po jiných důkazech. *V prožití* mého Slova, jež mu v tom přináší důkaz, *jest* mu všechno samozřejmé!

Člověk musí tedy o to usilovat se vsí opravdovostí a pokorou, bez domýšlivosti a bez zaujatosti. Nesplní-li to, nemůže mu Slovo ničeho dát. Zůstane mu uzavřeno, zatím co pro každého daleko předstihuje největší očekávání a vylévá bohatství opravdového míru, přináší opravdové vědění a obšťastňuje!

Lidé to *prožijí*, ač se tomu nyní vysmívají. Jejich duše se těžkými otřesy uvolní a budou připraveny toužebně chtít přijímat. *Pak* také poznají bohatství mého Poselství, na němž nebude změněno ani slova, nýbrž *jest* a zůstane tak, jak bylo mnou dáno. Ale lidé se změní ve zcela krátkém čase, poněvadž jejich duše jsou teď ještě příliš strnulé svévolí zkřiveného rozumu.

Bláhoví lidé, jak jste se domnívali být tak jistí a tak velcí! Pravím vám ještě jedenkrát: nikoliv vy smíte požadovati od všemohoucího Boha, nýbrž *On* požaduje zase jednou *od vás*, protože jeho shovívavost je nyní u konce!

On požaduje *od vás důkaz*, že jste schopnosti, jež svěřil vašemu duchu, správně použili podle jeho všesvaté vůle! Že jste byli čilí duchem a poznali jste *v jeho Slově toho*, jehož *On* vám nyní poslal!

Nedokážete-li to, pak jste nehodni jeho přízně, nepoužili jste svých schopností, jež vám přenechal ke spolupůsobení ve stvoření důstojného člověka. Zahrabali a promarnili jste svoje lidství a budete proto jako nepotřební vymazáni ze stvoření z jeho knihy milosti: směti se stát vědomými sebe a života!

Lidé, jděte do sebe! Probuďte se duchovně! Musíte se brzy změnit vlastním prožitím, každý jednotlivec, poněvadž všemohoucí ruka Boží spočívá nad vámi všemi a jeho svatý hněv se nyní vylévá ke spásě těch, kdož se dosud úplně nevzdali temnotám a mohou se ještě probudit.

Pozemští lidé, využijte nyní každé hodiny! V Božím hněvu bude jako poslední dokonale rozbita nedůstojná nedůvěra, poslední ošklivý plod falešného chtění těchto lidí, která se nyní morově rozšířila po celé zemi. Země bude od ní opět osvobozena!

Napřed ale přijde srážka!

Jako kdysi u Ježíše lidstvo opětně požaduje domýšlivě: Dokaž, že ty jsi Syn Člověka! Lidstvo to chce požadovat podle vlastních, pozemských, sebou vytvořených omezených pojmů.

Bůh však ve svatém hněvu požaduje nyní: Lidstvo, dal jsem ti kdysi schopnost poznati všechno, co přichází z mého Světla! Nuže, poznej mého Syna, nebo budeš jako lidství nehodné a Světlu nepřátelské odsouzeno a zavrženo! -

Co to znamená, prožijete vy sami a velmi brzy! A bude-li se lidstvo ptát podle *svého* způsobu, pak mu *Bůh* dá tentokrát odpověď *svým* všemohoucím způsobem!

A všechna směšná domýšlivost těchto pozemských lidí zhrouť se jako hromádka prachu. -

Děkujte Pánu, jestliže vám pomáhá svými ranami, které ve zvratném působení musí i na vás dopadnouti. Modlete se a buďte připraveni v hodině nejvyšší lidské bídy zvěstovat *to* Slovo, které já jsem vám dal!